

nhất, và tươi nhất trong một vườn hoa ủa.

Nàng ngồi phía sau chàng, cách chàng ba hàng ghế. Nàng ngồi bên ngoài, chàng bước qua có thể chạm vào người nàng.

Khi ấy Chu-Ling đang ngồi. Mạnh lực từ thạch của Văn Bình đã bắt nàng ngàng đầu lên, cuốn tạp chí tranh ảnh còn mở rộng trên đùi. Sự việc đập thật mạnh vào giác quan Văn Bình là đôi mắt của Chu-Ling.

Yếu điểm của chàng là thích mắt to. Chàng quan niệm rằng đàn bà mắt to mới đẹp. Vì mắt là cánh cửa của tâm hồn. Mắt lại là hàn thử biểu để đo mực độ cuồng nhiệt của thể xác trong ái tình. Từ thuở biết yêu, chàng chỉ yêu đàn bà mắt to. Đôi mắt của Chu-Ling không giống những đôi mắt đẹp mà chàng đã gặp. Khi nàng cúi xuống, lông mi dài rậm che kín mắt, nàng ngược mặt lên, cặp mắt đen nâu vụt mở rộng, tỏa ra một luồng nhân điện cực mạnh làm xương sống Văn Bình nhột nhạt, và gân tay, gân chân chàng run run. Cảm giác này thường có trong lòng những người trai đa tình, thường thức thoát y vũ, bất ngờ thấy người đẹp cởi vạt bikini, hiện ra lồ lộ dưới ánh đèn ngàn nến sáng quắc...

Riêng đôi mắt của Chu-Ling đã khiến chàng mê mẩn, hướng hồ mũi nàng, miệng nàng, răng nàng, cằm nàng, cổ nàng, tóc nàng đều cân xứng

vời vẻ đẹp dị thường của đôi mắt. Tuy nàng không dùng dây, chàng cũng biết được là nàng không cao. Đối với tiêu chuẩn Á-dông, nàng cũng chỉ ở vào mực trung bình. Vì vậy những đường cong trên ngực, bụng và mông nàng cũng chỉ ở vào mực trung bình. Nhưng chính vì sự bé nhỏ xinh xắn ấy mà Chu-Ling càng thêm hấp dẫn.

Nàng như con búp-bê tuyết vời, làn da trắng tuyết, sợi tóc đen lảy chảy xuống ngang vai, dạt dờ trên bộ ngực nhu nhũ và cái eo mỏng lét, vừa gọn trét tay của chàng. Nàng mặc sườn sấm dài ngang đầu gối, chân nàng đi tất ni-lông nên chàng chỉ có thể chiêm ngưỡng được hình dáng tròn trịa của bắp vế và cặp bàn chân ti xiu mà nàng rút khỏi giày nhưng thêu ngũ sắc.

Đang bước Văn Bình dừng sững. Chu-Ling chớp mắt luôn mấy cái. Có lẽ lòng nàng vừa nghe tiếng sét. Tiếng sét của ái tình. Mắt nàng trở nên ướt, nàng vội cúi đầu xuống tờ báo.

Ngồi cạnh nàng là một người đàn ông trung niên mặc âu-phục đen dùng dẫu, đeo kiếng cận thị, trán hói. Văn Bình biết ngay hẳn là Chu-Yao, trưởng phái đoàn « địa chất gia » Trung cộng vì khuôn mặt của hắn phẳng phất khuôn mặt của Chu-Ling.

Phía sau Chu-Ling, chàng thấy một người đàn bà khác trạc 30, nghĩa là hơn Chu-Ling gần 10 tuổi, thân thể đầy đặn, và khá cân đối. Kề về sắc đẹp

người này không đến nỗi xoàng. Song Văn Bình không hề ý. Vì sắc đẹp của Chu-Ling đã làm mọi vật lu mờ..

Cộng sự viên của Chu-Yao đều phục sức như nhau: áo-phục đen bằng ni dầy, cà vạt đen, sơ-mi trắng, cổ mềm; chỉ có 5 người đeo kiếng cận thị chắc là khoa học gia, kỳ dư đều thuộc đẳng cấp «tử gương», cân nặng từ 65 ki trở lên, và cao trên thước bảy, mặt lớn, cổ bạnh, tóc húi ngắn, vai dầy, chứng tỏ họ là khách quen của các võ đường.

Văn Bình hồi hải bước vào phòng vệ sinh. Chàng soi bóng trong gương treo trên lavabo và giạt mình đánh thót. Trời ơi, da mặt thương ngày đỏ dần của chàng đã chuyển sang màu xanh. Màu xanh mét của người đang bị hồ ly hấp hồn như Bồ-tùng Linh tả trong truyện Liêu Trai.. Bờ rết muốn chàng chinh phục Chu-Ling. Nếu Chu-Ling là phù thủy cao tay ắt thì chàng sẽ thất bại không còn manh giáp.

Chàng đứng một phút cho mạch máu chạy đều rồi mới trở lại ghế ngồi. Chàng vờ lấy tờ tạp chí in bằng Tiệp ngữ để đọc cho tâm thần đỡ vẩn vơ. Thật ra chàng chỉ xem binh chứ chẳng hiểu ắt giáp gì hết vì tiếng Tiệp cũng xa lạ với chàng như cô gái đồng quê Nam Việt với loại áo ngủ mỏng dính gần như trần truồng do hãng Originals chế tạo cho kiều nữ phương tây.

Từ nãy đến giờ, chàng quên hẳn các nữ tiếp

viên phi hành Tiệp. Tiệp vẫn là chư hầu Liên xô từ sau đại chiến thứ hai, sống cơn gió mát tự do đã thổi qua bức màn sắt vào Tiệp khiến lòng người cũng như cảnh vật đổi khác. Trong số các đàn em Đông Âu, Tiệp là quốc gia có mức sống khá cao, và khá gần tây phương về phương diện giải trí, phục sức và tiện nghi sinh hoạt. Bởi vậy phi cơ thương mại của Tiệp tương đối tân tiến hơn, đẹp mắt hơn phi cơ thương mại của các chư hầu khác...

Cửa ngăn thân phi cơ lại mở. Dường như óc Văn Bình được tạo hóa gán cho cái máy radar đặc biệt, cô bé tiếp viên phi hành đang cách chàng một vách sắt dầy mà chàng vẫn ngửi được mùi quần áo, mùi da thịt của nàng. Nàng từ phòng phi hành bước ra, mặc đồng phục màu xanh nước biển quen thuộc.

Cũng như nhiều nữ tiếp viên tây phương, nàng đã bị Văn Bình «đùa dai». Theo luật lệ hàng không quốc tế, đồ đoàn xách tay của hành khách nên để dưới ghế ngồi, không nên để trên kệ, vì dễ ỡ dờ có thể rúi ro rớt xuống gây tai nạn. Một trong các nhiệm vụ của nữ tiếp viên là bung va-li của khách đặt trên kệ xuống.

Mira bước ra, nàng nhìn thấy cái cặp khổng lồ của Văn Bình, Nàng bèn ồm ồm bằng Anh ngữ:

Cất hành lý ở trên này, rất nguy hiểm, ông cho phép tôi lấy xuống nhé?

Thiên nhiên là chàng cho phép. Nếu nàng không,

đến lấy, chàng còn van vỉ nàng giúp chàng nữa. Vì đồng phục nữ tiếp viên gồm hai phần rời nhau, vét tông và xiêm. Bình thường thì áo phủ xuống váy, nhưng khi kiễng chân áo phải hất lên... để lộ da bụng và... rốn. Cô nhân thường nói « đàn bà là cái rốn của vũ trụ ». Theo những người sành điệu sắc đẹp mỹ nhân thì cái rốn của đàn bà là một trong các bộ phận xinh xắn và nên thơ nhất trong cơ thể. Có những cái rốn tròn trịa, mép nó màu hồng, miệng nó sâu hoắm vào như cái giếng. Lại có những cái rốn trắng phau phau, nổi gờ trên mặt da bụng. Dầu hình thù thay đổi, màu sắc thay đổi, cái rốn phụ nữ từ cổ chí kim cũng như từ đông sang tây đều tạo cho đàn ông được điểm phúc chiêm ngưỡng một cảm giác bất dịch : đó là cảm giác té té như vừa nhắm rượu mạnh hoặc vừa ôm hôn một cô gái đồng trinh...

Văn Bình chờ cho cô gái tiếp viên rón chân trên đôi giày cao 8 phân mới khoan thai ngẩng đầu lên. Làn da bụng nõn nà với cái rốn thơm tho của nàng chỉ cách mặt chàng một đốt ngón tay. Có lẽ nàng khám phá ra trò chơi tình nghịch của chàng nên hai gò má ửng đỏ.

Chàng bèn đổi chiến thuật :

— Tôi muốn uống rượu được không có ?

Về vấn đề rượu, chàng đã gặp khó khăn hầu như thường xuyên trên máy bay. Theo luật lệ quốc

tế, việc tiếp rượu bị hạn chế. Các công ty Hoa kỳ chỉ mời hành khách hạng du lịch hai ly rượu mạnh và hành khách hạng nhất ba ly mà thôi. Nữ tiếp viên cũng có quyền từ chối không cho hành khách say sưa lên máy bay. Vì vậy mỗi lần xuất ngoại bằng đường hàng không, chàng phải lựa chọn nhân viên phi hành đoàn quen hoặc những nữ tiếp viên dễ dãi, còn sơn giá : trong trường hợp không quen ai chàng đành mang rượu trong người. Cái va li xách tay của chàng thường đựng toàn rượu huyết-ky, trên chục chai dẹt, tổng cộng gần hai lít.

Nhân một chuyến đi Hồng Kông, chàng đã làm một cô tiếp viên Air-Vietnam suýt chết ngất. Chàng xếp một lô chai huyết-ky trên nắp va-li rồi lần lượt đưa từng chai lên miệng. Loáng một cái, chàng đã làm thịt nửa tá. Cô tiếp viên hoảng hồn chạy lên phòng phi hành báo cáo với phi công trưởng. Chẳng hiểu hấp tấp thế nào mà người đẹp ngã lăn chiêng, đầu vấp vào chân ghế, chỉ một tí nữa là mê man.

Được cấp cứu, nàng tỉnh lại ngay. Bằng giọng lo sợ, nàng tố cáo với phi hành đoàn là có một hành khách đang tự sát bằng rượu. Viên phi công trưởng đỏ xỏ xuống ca-bin và gặp ... Văn Bình. Té ra Văn Bình là bạn. Cô tiếp viên bị một phen tên tò.

Văn Bình kể chuyện cả ngày đêm cũng chưa hết giai thoại về rượu. Uống rượu ở nhà bạn bè,

trong tiệm, trên máy bay, ở đâu chàng cũng làm thiên hạ diên đầu. Nhưng một trong những giai thoại mà chàng hay nhớ nhất mỗi khi ngự trên con chim sắt vân du bốn phương đã liên quan đến một nữ tiếp viên trẻ măng và diêm lệ của công ty Pan American Airways, chạy đường Thái bình Dương.

Nàng yêu Văn Bình nên mỗi lần ghé Sài Gòn đều không quên ở lại với chàng một đêm. Mỗi khi qua Mỹ chàng cũng chờ chuyến nào có nàng mới chịu đi. Nàng chiều chuộng chàng hết mực. Chàng uống rượu như rồng cuốn nước, nàng mang đến đâu chàng uống hết đến đấy khiến nàng phải... ăn cắp rượu của công ty để cung phụng chàng.

Lệ thường các hành khách chỉ uống qua quýt nên chuyến bay nào cũng còn dư rượu. Còn dư thì phải trả lại cho công ty, có sổ sách hẳn hoi. Mỗi chuyến bay, nữ tiếp viên phải làm một bản phúc trình về số rượu sử dụng, tiếng Anh gọi lóng là booze report. Người đẹp của Văn Bình phải học đôn phép quốc tế để lấy rượu. Đôn phép này, bất cứ nữ tiếp viên phi hành nào cũng am hiểu (trần trọng xin lỗi các cô nhé!), ấy là trời trên thăm chân dấm bẩy giọt rượu rồi tưới thêm nước lạnh cho vết rượu loang rộng. Như vậy là đủ: khi đập xuống phi trường, nàng chỉ cần phúc trình là đang bung hai khay rượu trên hai tay, mỗi khay

có 6 ly, vị chi 12 ly, thì con tàu vô phước bị tròng trành thật mạnh khiến cô em liều yếu đảo tơ đánh đổ xuống hết sàn tàu. Rượu trên phi cơ được đựng trong ve nhỏ nên cô em có thể tự do cất luôn 12 ve và ghi vào cái mục «đánh đổ». Ban giám đốc thừa biết là các em làm trò quỷ thuật nhưng không dám ho he vì có Trời mới tìm được bằng chứng, vả lại các em không bắt đền công ty về khoản đồng phục phi hành và làn da trắng như ngó sen bị hôi mùi rượu đã là đại phúc rồi..

Đặt vấn đề rượu với cô em tiếp viên Tiếp khắc, Văn Bình dinh ninh nàng sẽ bắt chước các nữ đồng nghiệp trên thế giới nhovn miệng cười và nói:

— Ông chỉ được gọi tối đa là hai ly thôi đấy.

Chàng không ngờ là nàng lắc đầu lia lịa:

— Thưa ông, phi cơ này không có rượu. Chỉ có cà-phê hoặc trà và bánh ngọt.

— Có sách giải trí không cô?

Phi cơ Tây phương thường có đủ loại sách báo, ngoại trừ những thứ mà đàn ông khoái nhất, đó là sách báo gợi tình. Nhiều khi Văn Bình không hiểu tại sao Mỹ là nước tự do mà lại cấm tạp chí Playboy trên máy bay. Đành rằng Playboy chỉ in toàn hình đàn bà ở trường, nhưng đó đều là hình đẹp có tính cách mỹ thuật. Tuy khỏa thân, giai nhân Playboy chỉ để lộ đôi núm hoa.

Cô em tiếp viên nhanh nhẩu :

— Thưa ông, có.

Nàng mang lại cho chàng một xấp tạp chí in hình lõe loét. Song Văn Bình xua tay :

— Trời ơi, toàn là ảnh công nhân cây ruộng, nuôi heo và xúc đất, tôi không thích..

— Vậy ông thích gì ?

Chàng ngẩng mặt nhìn nàng cười một cách đầy ý nghĩa mời mọc. Một lần nữa, hai má nàng đỏ gay. Trong cơn e thẹn, nàng đẹp đội lên. Văn Bình muốn kéo nàng vào lòng, hôn vào cặp môi bóng nhẫy..

Phi cơ từ từ lên cao.

Hàng ghế phía trước bỏ trống nên Văn Bình duỗi chân gác chéo trên thành ghế. Chàng vặn nút cho ghế ngã xuống để nằm cho thoải mái. Chàng dựa cái mũ phớt lên mặt giả vờ ngủ. Lệ thương, ghế phi cơ đối với chàng là giường ô-ten. Phi cơ chưa cất cánh là chàng đã ngủ say. Nhiều khi đến nơi chàng vẫn rên rang chưa chịu dậy. Chàng có thói quen ngủ bù như vậy vì ở dưới đất ít khi chàng có dịp o bế cặp mắt, phần vì chàng phải hoạt động nguy hiểm liên miên, phần khác cũng vì chàng du hí liên tù tì hàng tuần, hàng tháng thức trắng bên cạnh người đẹp.

Nhưng trong chuyến đi Anbani này chàng không buồn ngủ. Dầu chàng vận công, tự kỷ ám

thị mãnh liệt để tìm giấc ngủ, mắt chàng vẫn mở thao láo. Không phải vì chàng hồi hộp trước những nguy hiểm sắp tới. Mà vì trí óc chàng đang bị tràn ngập bởi hình bóng kiều diễm và nõn nà của cô gái chỉ ngồi cách chàng mấy thước.

Phi cơ bay về hướng tây-nam. Con đường này, Văn Bình đã đi nhiều lần trong thế chiến thứ hai. Sau thế chiến, hoạt động trong vùng ban-kăng, chàng đã viếng thăm những cộng hòa thân cộng mới thành lập, bề ngoài là du khách hiền lành nhưng bên trong là để móc nối với những thành phần chống Liên xô ở địa phương để phục vụ cho hệ thống điệp báo của ông Hoàng.

Vì vậy chàng chỉ nhìn đồng hồ tay là biết phi cơ đang bay trên không phận nước nào. Qua Uy-cờ-ren, phi cơ vượt biên giới số viết, tiến vào vùng trời Lỗ mã ni. Chàng mới xa vùng này một thời gian mà tình thế biến đổi. Lỗ không còn là đàn em ngoan ngoãn của Liên xô nữa. Phi cơ mỗi lúc một lên cao và xuyên qua đèo đất phía bắc của Bảo gia lợi. Sau hết là bay ngang miền nam của Nam tư trước khi đến Anbani.

Trong phi cơ không ai nói với ai một lời nào. Văn Bình ngồi hơi nghiêng để quan sát phía sau qua kẽ hở của chiếc mũ dạ. Chàng không thể nhìn được Chu-Ling nên không biết nàng làm gì bên cạnh cha nàng. Song chàng đã nhìn thấy trong trí